

Tegenvaller

Vrijdagmiddag waren we bij de Humber. We moesten voor anker. José en ik moesten ons 'verstoppen' in de bak. Aan dek was er niets te doen. Het regende. Het was erg somber weer. Troosteloos Engels, druilend, deprimerend, zo zwaar dat ik er zo van kon genieten. Schuin achter ons liet de *Noblesse*, ook een schip van Beck, het anker vallen. Zo lagen we gezusterlijk te wachten op onze loodsen.

Wij moesten naar Scunthorpe. *Noblesse* moest naar Grimsby. Het was een splinternieuw schip van 1.839 ton. De stuur vertelde dat er twee messrooms waren, één voor de officieren en één voor de bemanning. Ze beschikten over kleurentelevisie en elk bemanningslid had een eigen eenpersoons hut. De toiletten van *Noblesse* waren ook binnen.

Dat klonk allemaal wel anders dan hoe het was op de *Electron*. Bij ons moest je altijd buitenom naar het toilet. Gelukkig kwam ik daar goed van af, want ik ging 's avonds of 's nachts naar het toilet via de machinekamer zonder dat Louis daarover morde. De buitendeur van de machinekamer kwam uit op het portaaltje waar ook de toiletten waren.

De nacht van vrijdag op zaterdag bestond voor José en mij uit ankerwacht lopen en slapen. De stuur nam de wacht vanaf zes uur 's morgens voor z'n rekening.

De stuur baalde dat we niet direct naar binnen konden. Dan had hij gelijk naar z'n huis in Boston kunnen gaan om daar het weekend door te brengen. Hij was daardoor erg chagrijnig geworden en vrijdagmiddag, toen we al wisten dat we voor anker moesten, was z'n chagrijnigheid met het eten tot een hoogtepunt gekomen. Hij had het voor hem slechte nieuws toen net gehoord.

We kregen van onze meester-kok die middag de prei en de aardappels weer direct uit de pan op onze borden geschept, zonder dat het was afgegoten. Daardoor was het allemaal weer wat waterig. Daarbij kregen we vlees wat volgens de kok gewoon rundvlees was maar volgens de ship chandler biefstuk.

De stuur had met die wetenschap z'n mes in het hem toegewezen stuk vlees gezet en kwam spoedig tot de ontdekking dat het vlees niet te snijden, laat staan te kauwen was. Normaal at hij alles. Of het nu los of vast zat, nat of droog. Ja, vaak liet hij zelfs een tweede keer opscheppen. De grootte van de borden stonden ook niet in verhouding met de grootte en de zwaarte van zijn lijf.

Het lag nu echter allemaal wat anders. Hij had immers verwacht dat hij de volgende dag de gewone, lekkere, Engelse pot bij bingo-ende moeders zou krijgen. En dat zat er nu niet in. Tijdens het snijden begon hij eerst erg te hijgen, toen te snuiven en te hikken alsof hij plezier had. Daarna legde hij vermoeid zijn vork en mes neer en begon te bokken over het lapje taai vlees en over het waterig zootje eten, daarbij z'n ogen op z'n bord gericht. Z'n stierennek begon naar gelang hij meer bokte, meer op te zwellen.

Louis en ik stemde in met zijn gebok en zelfs José liet dat blijken, zonder dat hij er iets van had verstaan, door te blazen terwijl hij zijn stukje vlees probeerde te snijden. We hadden dat instemmen beter kunnen laten, want daardoor merkte de stuur dat hij bijval kreeg. Ineens pakte hij z'n bord in z'n vlakke rechter kolenschop, richtte met een oog dicht en smeed het bord met een hele hoop rauwe kreten door de deuropening in het aanrecht van de kombuis. Een hele hoop lawaai en een zeer, zeer verbaasde kok die waarschijnlijk vond dat hij toch z'n best had gedaan.

'Het is niet te vreten, man', barstte de stuur uit tegen de kok.

Louis en ik keken elkaar aan en kwamen niet meer bij van het lachen, in gedachten. Dit werd geschiedenis! Louis deed een van z'n handen voor z'n ogen. Ik legde het bestek neer en keek weg uit het raam rechts van me. José glimlachte en at gewoon door.

'Het is bij jou nooit te vreten, man', bulderde de stuur verder. 'Maak toch eens een goed stukje vlees klaar!'

Met grote stappen liep hij de kombuis in. Wij dachten dat hij de kok een pak rammel ging geven. Maar nee, helaas. Hij pakte het stuk vlees uit het aanrecht, legde het in z'n rechter kolenschop en probeerde weer nu met een oog dicht, de kok er mee te raken. De kok ontweek het stukje leer verrassend behendig met z'n vadsige lijf. Het spetterde met een pats op de tegeltjes waaruit de vloer van de kombuis bestond. De stuur ging weer naar z'n plek. Z'n honger was hij vergeten. Met

trillende vingers draaide hij een shaggy.
En zo baalde de stuur toen...

Uit 'Zes weken op de Electron'

CV, 1983